

Syksy kuin ikuisuus;
ruskaa joka ei lopu koskaan
Iäisyyden odotin talven tuloa,
seppeleen valkean
maahan laskevan

Lopulta jäätynyt sade peitti maan
ja lumi hautasi minut alleen
Nyt kuu piirtää varjoni hankeen,
paljastaen arvet pakkasen,
roudan repimät vanhat haavat

Lapsi tuhansien jäätyneiden järvien maan
saapuvaksi odottaa
viimeistä aamuaan

Vaikka aurinko jo nousi
ja valossa kylpee maa,
jää minussa ei murru
sillä sisälläni on vain pimeää ja kylmää

Kylmää...